

F. t. I. om vandforsyning.

gelse og sundhedsstyrelsen skal overvåge vandforsyningsforholdene i Danmark. Med hensyn til indenrigsministerens administrative myndighed giver lovforslaget indenrigsministeren en række særlige beføjelser, jfr. § 3, stk. 2, § 6, stk. 1, sammenholdt med landvæsensretslovens § 38, og §§ 8, 9, stk. 1, 12, stk. 4, 13, stk. 3, 14, stk. 1 og 3, 15, stk. 3, 16, stk. 1, nr. 5, 17, stk. 3, 25, stk. 1 og 2, 27, 28, 32-34, 36, 37, 38, 39, stk. 2, 40, stk. 1 og 2, 41, stk. 2, 42, stk. 4, 47, 48, 49, stk. 1, 54, 59, stk. 2, 61 og 65. Henviisningen til Danmarks geologiske Undersøgelse og sundhedsstyrelsen som bistand for indenrigsministeren er ikke tænkt som udtømmende. Han skal således også, som hidtil, kunne få bistand fra kommunalbestyrelser, sundhedskommissioner, embedslæger, politi og amter.

Med hensyn til stk. 2 bemærkes, at forslaget § 2 giver kommunalbestyrelserne, herunder dog ikke amtsrådene, pligt til at foretage undersøgelser og udarbejde planer for kommunernes fremtidige vandforsyning og giver amtsrådene en ret til at lave sådanne undersøgelser og planer. Da det kan tænkes at blive ønskeligt at fremskynde og supplere undersøgelserne og planlægningen, foreslås det at give indenrigsministeren myndighed til at pålægge kommuner, herunder amtskommuner, at foretage undersøgelses- og planlægningsarbejder. Ministeren skal herunder kunne pålægge flere kommuner at udføre undersøgelses- og planlægningsarbejder i forening og skal også kunne bestemme, hvilken kommende periode arbejdet skal dække.

Til § 8.

Om bestemmelsen, der er ny, henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Det er tanken, at vandforsyningsrådet skal være rådgiver for alle offentlige myndigheder; derimod mener man ikke, at rådet vil kunne overkomme i almindelighed at være rådgiver for private, f. eks. en større industri, der ønsker at vælge en vandforsyningsmæssigt rigtig beliggenhed. Rådet skal kunne afgive udtalelser om vandforsyningsforhold af principiel eller større betydning, herunder f. eks. beskyttelsesforanstaltninger ved overfladevandforsyninger eller spørgsmål, hvor større erhvervs- eller offentlige interesser går mod hinanden. Rådet skal dog kunne afvise at besvare spørgsmål, der efter rådets opfattelse mere hensigtsmæssigt kan besvares på anden måde — f. eks. ved tekniske undersøgelser på stedet, foretaget af en lokal tekniker — eller som rådet ikke finder uden særlige undersøgelser at have praktisk mulighed for at udtale sig om — f. eks. spørgsmålet om smitstoffers overlevelsessevne i grund- eller overfladevand, når spørgsmålet kun

kan besvares gennem en større videnskabelig undersøgelse.

Med hensyn til rådets sammensætning er det bl. a. foreslået, at rådet skal omfatte 2 sagkyndige i vandforsyningsforhold. Efter indenrigsministeriets opfattelse bør dette i hvert fald normalt være egentlige vandværksteknikere. Den ene af disse bør normalt have særligt kendskab til vandforsyningen i hovedstadsområdet, der for tiden frembyder de mest omfattende vandforsyningsproblemer, medens den anden bør have særligt kendskab til vandforsyningen i det øvrige land, hvor forholdene ofte vil ligge anderledes; den dobbelte repræsentation af vandforsyningssagkyndige vil også være af betydning, fordi rådets virksomhed i så høj grad vil forudsætte kendskab til vandværksteknik. Rådet skal endvidere bl. a. omfatte en sagkyndig i vandløbsforhold. Dette vil kunne være f. eks. en sagkyndig i teknisk hygiejne, men under hensyn til, at vandløbene ikke spiller så fremtrædende en rolle for vandforsyningen som grundvandet, vil der også kunne være spørgsmål om at udnævne en person med særligt kendskab til vandløbslovgivningen.

Den omstændighed, at en institution har en repræsentant i vandforsyningsrådet, overflødiggør ikke, at selve institutionen om fornødent inddrages i behandlingen af vedkommende sag. Således må sundhedsstyrelsen ofte høres i medfør af § 2 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Udgifterne ved vandforsyningsrådets virksomhed anslås til ca. 100.000 kr. årligt. Hertil vil eventuelt komme lejlighedsvisse bevillinger til særlige undersøgelser med planlægningsformål.

Til § 9.

Bestemmelsen er ny.

Om stk. 1 bemærkes, at man i kommissionen drøftede, dels om der — under henvisning til brøndborerarbejdets vanskeligt kontrollerbare karakter — burde indføres en autorisationsordning for brøndborere, dels om der i lighed med vandløbslovens § 92 burde gennemføres en autorisationsordning for virksomheder, der projekterer vandværker, jfr. bemærkningerne til KF § 4, stk. 4. Indenrigsministeriet er enigt med kommissionen i, at der ikke er praktisk trang til sidstnævnte ordning. Med hensyn til en autorisationsordning for brøndborere fandt kommissionen i overensstemmelse med Brøndborerforeningen, at tiden endnu ikke var moden hertil, og at man foreløbig burde bestræbe sig for at udbygge foreningens frivillige kurser for brøndborere; KF § 4, stk. 4, sigtede hertil. Indenrigsministeriet kan tiltræde dette, men